

JODI THOMAS

De geheimen

van

Ransom
Canyon

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Jodi Koumalats

Oorspronkelijke titel: *Ransom Canyon*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

ISBN 978 94 027 7263 0 (e-book)

NUR 302

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Staten

Staten Kirkland reed tegen de wind in en trok de rand van zijn viltten Resistol naar beneden. De cowboyhoed zou zijn naam moeten waarmaken: *resist all* – bestand tegen alles. Vanuit het noorden kwam er noodweer aan, zodat hij heel snel moest rijden om voordat de hel echt losbarstte terug te zijn op de ranch.

Staten had vorige week een nieuw paard gekocht, een merrie met een bruine, gespikkelde vacht. Ze was onervaren, schrok van de bliksem en bokte. Hij had geen tijd om zijn handschoenen uit zijn achterzak te pakken, zodat het leer in zijn handpalm sneed toen hij de teugels om zijn hand wikkelde.

Ondertussen probeerde hij de herinneringen te verdringen die even dreigend als de donkere wolken op hem afkwamen. Hij dacht aan die avond vijf jaar geleden. Er viel ijsregen en hij was toen niet op zijn ranch, maar zat tachtig kilometer verderop opgesloten in de hal van het plattelandsziekenhuis waar zijn zoon voor zijn leven vocht. Voor de ingang stonden verslaggevers te schreeuwen of er al nieuws was. Het enige wat zij belangrijk vonden was dat de opa van de jongen een Amerikaanse senator was en het beviel hen helemaal niet dat Staten, de vader en de enige nog in leven zijnde ouder van de jongen, hen tegenhield.

Zij wilden alleen een krantenkop, terwijl Staten alleen wilde dat zijn zoon bleef leven.

Zijn wens was niet vervuld. Randall, het enige kind van Staten Kirkland, het enige kleinkind van senator Samuel Kirkland, was die nacht gestorven.

De verslaggevers hadden hun krantenkop gekregen mét foto's van Staten toen hij door de dubbele deuren naar buiten stormde en uithaalde naar iedereen die hem wilde tegenhouden. Hij sloeg twee verslaggevers en een verbijsterde coassistent neer, maar hield zijn pas niet in. De ijzige regen kon hem niets schelen, zijn eigen leven kon hem niets schelen. Twee jaar geleden had hij zijn vrouw begraven en nu moest hij zijn zoon, die een auto-ongeluk had gehad, naast haar begraven. Hij móést wel rennen, weg van de pijn die zo diep in zijn hart zat dat die nooit zou genezen.

Nu, vijf jaar later, was het ook noodweer, maar zijn verdriet was niet minder geworden. Terwijl hij op een half wild paard naar zijn ranch reed, werd de regen vermengd met tranen die hij nooit aan iemand liet zien.

Hij had die nacht willen sterven. Hij had niemand meer. Vader en zoon waren verbitterd, verloren, door het verlies van hun vrouw en moeder. Als ze nog had geleefd, was Randall door haar liefde misschien anders geworden, rustiger, minder wild, en had hij misschien niet gedacht dat hij onkwetsbaar was. Hij had met een snelheid van honderdzes-en-twintig kilometer per uur over een bochtige weg gereden, en dat had zijn dood betekend. De auto die zijn opa hem een maand eerder voor zijn zestiende verjaardag had gegeven, was bij Ransom Canyon uit de bocht gevlogen en een paar keer over de kop geslagen. De kranten hadden een hulpverlener geciteerd: 'De jongen was goddank alleen. Want niemand in die sportwagen had dit overleefd.'

Staten wilde dat hij bij zijn zoon was geweest. Op de dag waarop hij zijn zoon naast zijn vrouw begroef, voelde hij zich dood vanbinnen. En nu al die herinneringen weer naar boven kwamen, voelde hij zich opnieuw dood vanbinnen.

Hij reed vlak langs de rand van de canyon en wenste bijna dat de grillig gevormde aarde hem ook zou opeisen. Maar hij was de vijfde generatie Kirkland die hier was geboren, na hem zouden er geen Kirklands meer zijn, en hij weigerde te sterven zonder zich te verzetten.

Terwijl hij in vliegende vaart door het noodweer reed, herinnerde hij zich het gevoel van afgrijzen dat hem had bekropen toen hij zag dat zijn zoon uit het wrak werd getrokken, zo gewond en zo bebloed dat zelfs zijn eigen vader hem niet herkende. Die nacht stroomde bloed van een Kirkland over de rode aarde van de canyon.

Staten merkte dat de roffelende hoefslag van zijn paard en zijn hartslag hetzelfde ritme hadden.

Hij reed onder de poort met de beide K's door, leidde het paard in galop naar de schuur en ademde diep in, want hij wist wat hij moest doen.

Toen hij opkeek zag hij Jake, die bij de deur van de schuur op hem stond te wachten. De oude man liep mank door de rodeo, maar Jake Longbow was nog altijd de beste knecht op de ranch.

‘Droog haar af!’ riep Staten boven het natuurgeweld uit terwijl hij de merrie aan Jake overdroeg. ‘Ik moet ervandoor.’

De oude cowboy, zijn gezicht verweerd als ongelooide leer, knikte alsof hij wist wat Staten wilde zeggen. In de loop der jaren was Jake al duizenden keren in actie gekomen vóórdat Staten het bevel had uitgesproken. ‘Ik regel het wel. Ga jij maar doen wat je moet doen.’

Staten rende door de achterste paddock en klom in de enorme

Dodge 3500 4WD met Cummins-dieselmotor. De truck zoop brandstof en was oncomfortabel, maar als hij vannacht van de weg gleeed, zou hij in elk geval niet over de kop slaan.

Een halfuur later nam Staten gas terug. Hij reed de toegangsweg in naar een boerderij dertig kilometer ten noorden van Crossroads, Texas. Op het bord dat vol kogelgaten zat en dringend geverfd moest worden stond alleen: LAVENDER LANE. Zelfs nu het regende rook de lucht naar lavendel.

Nu was hij bij Quinns huis. Dit huis, deze boerderij, stond helemaal alleen zonder iets wat dichtbij genoeg was om 'buur' te kunnen noemen.

Het huis van Quinn O'Grady deed hem door de kleurrijke luiken en sierlijsten altijd aan het poppenhuis van een klein meisje denken. De mensen zeiden weleens dat het huis even opvallend was als de eigenares, maar zo had Staten nooit over haar gedacht. Ze was verlegen en erg op zichzelf, zelfs al op de basis-school, maar volkomen onafhankelijk. Ze kon leven van het waardeloze land dat haar ouders haar hadden nagelaten.

Als Quinn O'Grady niet de beste vriendin van zijn vrouw was geweest, had Staten misschien nooit meer dan 'hallo' tegen haar gezegd. Zelfs nadat Amalah met hem was getrouwd, genoten zij en Quinn van hun 'meidendagen'. Ze maakten in het najaar perziken in, volgden cursussen quilten en pottenbakken in de kerk en gingen naar Dallas voor een kunsttentoonstelling of naar Canton voor de grootste garageverkoop ter wereld. Staten wist niet hoe vaak zijn vrouw, als ze bij Quinn in haar oude, groene pick-up stapte, had geroepen dat ze gingen shoppen, alsof dat alles was wat hij hoefde te weten. De helft van de tijd kwamen ze terug met niet meer dan een brede glimlach.

Quinn had in die tijd weinig met hem gepraat, maar ze was een goede vriendin voor zijn vrouw geweest, en dat was belang-

rijk. Op het laatst had ze bij Amalah in het ziekenhuis gezeten, zodat hij naar huis kon gaan om te douchen en zich om te kleden. In de laatste maand van Amalahs leven leek ze altijd in de buurt te zijn. De beide vrouwen waren hun hele leven elkaars beste vriendin geweest en dat tot het einde gebleven.

Staten glimlachte niet toen hij voor Quinn O'Grady's huis stopte. Hij glimlachte nooit, niet meer tenminste. Jarenlang had hij keihard gewerkt met het idee dat hij Double K aan zijn zoon zou nalaten, maar als hij nu stierf, zou de ranch waarschijnlijk worden geveild, zodat de opbrengst kon worden gebruikt voor de herverkiezing van zijn vader als senator of voor de verkiezing van zijn vader als gouverneur. Samuel Kirkland was al in de zestig, maar hij beweerde dat zijn vierde echtgenote hem jong hield. Hij had nooit veel belangstelling gehad voor de ranch en er geen enkele nacht doorgebracht sinds Staten deze plek had overgenomen.

Staten werd uit zijn gedachten gerukt toen Quinn de voordeur opende.

Ze stond met een grote handdoek in de hand tegen de deurpost geleund naar hem te kijken en wachtte tot hij uitstapte en binnenkwam. Ze was lang, ongeveer 1 meter 80, en leek heel gewoontjes in haar eenvoudige kleren. Hij kon zich Quinn niet voorstellen op hakjes of zonder de lange vlecht die ze altijd midden op haar rug droeg. Ze droeg al jeans vanaf dat ze naar school ging, alleen had ze toen twee vlechten op haar rug.

Wel bijzonder, dacht Staten toen hij uitstapte en door de regen naar het huis rende, dat deze vrouw die niets te maken wil hebben met ruches en kantwerk in een poppenhuis woont.

Op de veranda schudde hij zich uit als een hond.

Ze gaf hem de handdoek. 'Toen het noodweer losbarstte dacht ik al dat je zou komen. Trek je modderlaarzen uit, dan schep ik

soep op voor het avondeten. Zodra ik de wolken vanuit het noorden zag aankomen, ben ik tacosoep gaan maken.’

Niemand gaf een Kirkland ooit een bevel. Niemand. Alleen hier, in haar huis, deed hij wat ze vroeg. Hij zou misschien nooit meer van iemand houden, maar hij had nog altijd respect voor Quinn.

Zijn sporen rinkelden toen zijn laarzen, die hij op de veranda had getrokken, omvielen. Op kousenvoeten was hij nog geen tien centimeter langer dan zij, maar hij dacht dat hij met zijn brede schouders zeker twee keer zoveel woog als zij. ‘Kwam je door de wolken heel misschien ook op het idee om een kostkaart te bakken?’

Ze lachte zacht. ‘Die staat in de oven. Ik haal hem er zo uit.’

De stormachtige middag ging over in de avond en door haar keukenraam zagen ze dat de bliksem een hele show opvoerde. Hij vond het prettig dat hij zich bij haar zo op zijn gemak voelde dat hij niets hoefde te zeggen. Soms praatten ze over Amalah of over grappige voorvallen uit hun jeugd. Hij had het gevoel dat hij en Quinn de ‘restjes’ waren, omdat het beste van hen tegelijk met Amalah was gestorven.

Maar vanavond dacht hij vooral aan zijn zoon en had hij helemaal geen zin om te praten. Ze zaten zwijgend te eten, terwijl de zon onderging, het kouder werd en de ijsregen veranderde in natte sneeuw.

Toen hij zijn bord pakte en wilde opstaan, hield ze hem tegen met haar hand op zijn vochtige mouw. ‘Ik doe dat wel. Drink je koffie op.’

Hij bleef een paar minuten zwijgend zitten en realiseerde zich dat in haar huis zijn hartslag vertraagde en hij gemakkelijker kon ademen.

Uiteindelijk stond hij ook op en hij ging achter haar staan ter-

wijl zij bij de gootsteen bezig was. Met zijn ruwe handen, waar een paar sneetjes van de teugels in zaten, begon hij haar vlecht los te maken. ‘Dit heb ik ook een keer gedaan toen we een jaar of acht waren. Ik herinner me dat je niets zei, maar Amalah noemde me na schooltijd een idioot.’

Quinn knikte, maar zei niets. Het was altijd ontspannen om samen herinneringen op te halen.

Hij hield van het gevoel van Quinns loshangende haar, zelfs nu. Het was dik en steil, op een paar lichte golven na door haar vlecht.

Ze draaide zich om, fronste en pakte zijn hand. Zonder iets te vragen hield ze zijn gewonde hand onder de stromende kraan, waarna ze de hand droogdepte. Ze smeerde zalf op zijn hand en hij ervoer dat meer als een liefkozing dan als een medische behandeling.

Hij stond zo dicht bij haar terwijl ze zijn hand verzorgde dat hun lichamen elkaar raakten. Hij bukte zich, drukte een lichte kus op haar hals en fluisterde: ‘Speel vanavond wat voor me.’

Ze keek naar de oude piano in de woonkamer en schudde haar hoofd. ‘Dat kan ik niet.’

Hij vroeg niet waarom en probeerde haar ook niet over te halen. Dat deed hij nooit. Soms speelde ze wat voor hem, maar soms was er iets diep in haar waardoor ze dat niet kon.

Ze nam hem zwijgend mee naar de enige slaapkamer en deed onderweg de lampen uit.

Hij bleef even in de deuropening staan en keek naar haar terwijl ze haar eenvoudige werkkleren uittrok: een versleten jeans, een vaal geruit shirt dat misschien ooit van haar vader was geweest en een t-shirt dat strak om haar slanke lichaam zat. Terwijl het ene na het andere kledingstuk op de grond viel, zag hij in het licht van haar bedlampje steeds meer glanzende, bleke huid.

Toen hij zich niet verroerde, draaide ze zich naar hem om. Haar borsten waren klein, haar lichaam was slank en haar buik was plat doordat ze nooit zwanger was geweest. Ze droeg alleen nog een rood slipje en fluisterde: ‘Kleed me helemaal uit.’ Ze wachtte.

Hij liep naar haar toe, want hij zou nooit in beweging zijn gekomen als zij hem niet had uitgenodigd. Misschien was dat alleen een spel dat ze speelden, of misschien hadden ze toen ze hiermee begonnen een paar ongeschreven regels afgesproken. Dat kon hij zich niet herinneren.

Hij trok haar tegen zich aan en hield haar heel lang alleen maar vast. Hij wist niet meer hoe en waarom, maar vijf jaar geleden, in die ergste nacht van zijn leven, had hij op haar voordeur geklopt – bemodderd, intens verdrietig en verloren.

Ze had geen woord gezegd, alleen zijn hand gepakt. Hij had toegelaten dat ze zijn bemodderde kleren uittrok en hem waste, terwijl hij zich wanhopig afvroeg hoe hij in vredesnaam kon stoppen met ademen om te sterven. Ze had hem in haar bed gestopt, was naast hem gaan liggen en had hem vastgehouden tot hij eindelijk in slaap viel. Hij had geen woord gezegd, omdat hij ervan uitging dat ze op het nieuws de berichten over het ongeluk had gehoord. Hij wist door de meelevende blik in haar lichtblauwe ogen dat ze zijn verdriet deelde. Er waren die avond duizenden gevoelens door hem heen gegaan, allemaal somber, maar ze was hem blijven vasthouden. Hij herinnerde zich dat hij had gedacht dat als hij, als ze hem met woorden had willen troosten, in duizenden stukjes uit elkaar was gevallen. Vlak voor het ochtendgloren was hij wakker geworden en had hij zich naar haar omgedraaid. Ze had hem toegelaten, niet als een minnares, maar als een vriendin. Ze had hem zonder woorden laten weten dat het goed was dat hij haar aanraakte, dat het goed was dat hij haar vasthield.

In de vijf jaar daarna voerden ze soms lange gesprekken als hij haar bezocht. Ze hadden stormachtige nachten waarin ze niets zeiden. Hij beminde haar altijd behoedzaam, nooit gehaast, altijd met meer aandacht en minder passie dan hij had gewild. Om de een of andere reden leek dat precies goed.

Ze had er geen behoefte aan om ergens met hem af te spreken. Ze belde of mailde hem nooit. Als ze hem tegenkwam in Crossroads, het kleine stadje tussen hen in, zwaaide ze, maar in het openbaar zeiden ze nooit meer dan een paar woorden tegen elkaar. Ze had niet de behoefte haar achternaam te veranderen in die van hem, zelfs niet als hij het haar zou vragen.

Maar haar lichaam kende hij wel. Hij wist wat ze graag wilde dat hij deed, hij wist hoe ze vastgehouden wilde worden en hij wist hoe ze sliep, tegen hem aan alsof ze het koud had.

Hij wist alleen niet wat haar lievelingskleur was, hij wist niet waarom ze nooit getrouwd was en hij wist zelfs niet waarom ze soms niet eens in de buurt van haar piano kon komen. In heel veel opzichten kende hij haar helemaal niet. Ze was zijn *rainy-day* woman. Als hij werd overmand door herinneringen was zij zijn toevluchtsoord. Als hij werd gekweld door eenzaamheid was zij zijn medicijn. Ze redde hem, door er te zijn, door te wachten, door te houden van een man die geen liefde terug kon geven.

Terwijl de storm buiten ging liggen, trok ze hem in haar bed. Ze beminden elkaar in de stilte van de avond. Daarna hield hij haar tegen zich aan en sliepen ze.

Hoofdstuk 2

Toen de oude klok in haar hal elf uur sloeg, verliet Staten Kirkland Quinn O'Grady's bed. Omdat ze niet wakker werd kleepte hij zich aan in het licht van de volle maan. Ze had hem vanavond gegeven waar hij behoefte aan had, terwijl hij zoals altijd vertrok met het gevoel dat hij haar helemaal niets had gegeven.

Op haar veranda keek hij naar de frissgewassen aarde. Hij dacht eraan hoe leeg zijn leven was, op deze paar uren samen met Quinn na. Hij zou nooit van haar of van wie ook houden, maar hij wilde dat hij iets voor haar kon doen. Hij was rijk dankzij zijn harde werk en het land dat hij had geërfd, terwijl zij het hoofd net boven water kon houden met haar boerderij. Hij wist dat hij haar kon helpen als ze dat toestond, maar hij wist ook dat ze dat nooit zou doen.

Hij trok zijn laarzen aan en kon wel tien dingen bedenken die hij hier kon doen, zoals de oude trekker repareren of haar irrigatiesysteem moderniseren. De trekker stond nu al maanden langs de weg en als ze zijn hulp wilde accepteren, zou het hem nog geen uur kosten om de oude John Deere los te trekken en de motor weer aan de praat te krijgen. Alleen zou ze nooit iets van hem aannemen. En hij wist dat het zinloos was het te vragen.

Soms betwijfelde hij zelfs of ze eigenlijk wel vrienden waren.

Misschien waren ze meer, misschien waren ze minder. Hij keek naar zijn handpalm waar ze zalf op had gesmeerd, bang dat het enige wat ze gemeen hadden hun verlies was en een heel enkele keer de behoefte een ander mens aan te raken.

De hordeur kraakte, dus draaide hij zich om.

Quinn kwam naar buiten, met een oude deken om zich heen geslagen.

‘Ik wilde je niet wakker maken,’ zei hij toen ze op haar tenen over het dunne laagje sneeuw op de veranda liep. ‘Ik moet terug. Morgen krijg ik al vroeg tachtig nieuwe jaarlingen.’ Hij bood nooit zijn verontschuldigen aan voor zijn vroege vertrek en deed dat nu ook niet. Hij vertelde haar alleen de feiten. Er werd nog altijd vee gestolen en omdat hij van plan was zijn kudde uit te breiden moest hij misschien meer mannen inhuren. Zoals altijd had hij het gevoel dat hij op zijn eigen land hoorde en op zijn hoede moest zijn.

Ze knikte en ging voor hem staan.

Staten wachtte. Ze raakten elkaar nooit aan nadat ze de liefde hadden bedreven. Hij vertrok meestal zonder een woord, maar vanavond wilde ze kennelijk iets zeggen.

Nog iets wat hij waarschijnlijk fout deed. Hij gaf haar nooit een complimentje, hij kuste haar nooit op de mond en hij zei nooit iets nadat hij haar had aangeraakt. Het was dat ze af en toe genietende geluidjes maakte, anders zou hij niet eens zeker weten of hij haar had bevredigd.

Nu hij zo dicht bij haar stond voelde hij zich meer een vreemdeling dan een minnaar. Hij wist hoe haar huid rook, maar had meestal geen idee wat ze dacht. Ze kon quilten, lavendelzeep maken en als een engel pianospelen, en ze had niet eens een televisie. Hij kon zijn ranch goed leiden en keek in zijn leunstoel naar elke wedstrijd van de Dallas Cowboys.

Op highschool had hij elke sport beoefend, maar zij had in het schoolorkest en in de schoolband gespeeld. Hij had zijn studieu-uren vooral online volgemaakt, terwijl zij helemaal in New York had gestudeerd. Maar ze hadden van dezelfde persoon gehouden. Amalah was zijn enige liefde en Quinns beste vriendin geweest. Toch praatten ze bijna nooit over hun gevoelens, niet meer. Dat was te pijnlijk, nam hij aan, voor hen allebei.

Op dit moment was het windstil. Vochtige lucht bedekte alles als een onzichtbare laag. Quinn leek dichterbij de twintig dan bij de veertig en bezat een heel eigen schoonheid. Dat was altijd zo geweest en zou volgens hem ook als ze oud was nog zo zijn.

Tot zijn verbazing leunde ze naar hem en kustte ze hem op zijn mond. Hij keek haar aan.

‘Wil je meer?’ vroeg hij na een tijdje, maar hij besepte meteen dat dit waarschijnlijk het stomste was wat je kon vragen aan een naakte vrouw die een paar centimeter bij je vandaan staat. Hij had geen idee wat ‘meer’ kon zijn. Ze hadden altijd één keer seks, als ze dat al hadden, nadat hij op haar voordeur had geklopt. Soms nam geen van beiden het initiatief en zaten ze heerlijk tegen elkaar aan op de bank. Quinn was geen hartstochtelijke vrouw. Wat zij deden was niet meer dan het bevredigen van een behoefte die ze allebei een enkele keer hadden.

Ze zei niets en kustte hem opnieuw. Toen haar wang langs zijn baardstoppels streek, was die nat en smaakte fris als pasgevallen regen.

Langzaam liet Staten zijn handen onder haar deken glijden. Hij sloeg zijn handen om haar naakte middel, trok haar naar zich toe en kustte haar echt, zoals hij na de dood van zijn echtgenote geen enkele vrouw meer had gekust. Haar lippen waren zacht en uitnodigend. Toen hij haar mond opende en zijn tong naar binnen bracht, voelde dat intiemer dan alles wat hij ooit

had gedaan, maar hij hield niet op. Quinn wilde dit van hem en hij was niet van plan haar iets te ontzeggen. Niemand zou ooit weten dat zij de enige was die hem op sommige dagen bij elkaar hield.

Quinn was buiten adem toen hij de kus uiteindelijk afbrak. Ze drukte haar voorhoofd tegen zijn kaak.

Hij wachtte.

‘Als je me vanaf nu bezoekt,’ fluisterde ze, zo zacht dat hij haar woorden meer voelde dan hoorde, ‘wil ik dat je me voordat je weggaat een afscheidskus geeft. Als ik slaap moet je me wakker maken. Je hoeft niets te zeggen, maar je moet me kussen.’ Ze had hem nog nooit iets gevraagd.

Hij was niet van plan nee te zeggen. Hij drukte haar stevig tegen zich aan. ‘Als dat is wat je wilt, zal ik dat doen.’ Hij voelde haar hart bonzen en wist dat het niet gemakkelijk voor haar was geweest om dit te vragen.

Ze knikte. ‘Dat wil ik.’

Hij streek licht met zijn lippen over de hare en genoot van de zucht die ze slaakte alsof ze naar meer verlangde.

Ze stapte achteruit en zei: ‘Welterusten.’ Ze ging naar binnen en deed de hordeur weer dicht.

Hij streek zijn haar naar achteren en zette zijn hoed op, maar was het liefst teruggegaan. ‘Als je dat goedvindt kom ik vrijdagavond terug. Het zal laat worden, want ik moet eerst naar mijn oma en klusjes voor haar doen. Wil je dat ik barbecuevlees meeneem voor het avondeten?’ Hij had het gevoel dat hij onzin uitkraamde, maar er moest iets worden gezegd en hij had geen idee wat.

‘En groenten,’ zei ze.

Hij knikte. Ze wilde een maaltijd, niet alleen vlees. ‘Ik zal ze er ook friet van zoete aardappels en okra bij laten doen.’

Ze klemde de deken stevig om zich heen alsof hij haar lichaam kon zien en keek hem niet aan toen hij eraan toevoegde: ‘Ik vond het fijn je te kussen, Quinn. Ik zie ernaar uit dat weer te doen.’

Ze knikte, met haar hoofd gebogen, en verdween zonder iets te zeggen in het donker.

Hij verliet de veranda en dacht dat hij Quinn nooit zou begrijpen, al werd hij honderd. Voor zover hij wist had ze op school nooit een vriendje gehad, en Amalah had hem nooit verteld dat Quinn op dat chique conservatorium in New York een vaste vriend had. Nu was ze in de veertig en ze had nooit een date gehad, laat staan een minnaar – voor zover hij wist dan. Toch was ze geen maagd meer geweest toen ze de eerste keer met elkaar naar bed waren gegaan. En het leek veel te persoonlijk om naar haar liefdesleven te vragen.

Hij stapte in zijn truck en dwong zich om aan de problemen op de ranch te denken. Hij moest meer mannen in dienst nemen, want veedieven hadden deze maand al drie dieren gestolen. Terwijl hij plannen maakte voor de volgende dag deed Staten wat hij altijd deed: hij parkeerde Quinn in een hoekje van zijn geest waar ze zou wachten tot hij haar weer zag.

Alle bedrijven in Crossroads waren al gesloten, zag hij, behalve het benzinstation dat vierentwintig uur per dag open was voor de paar mensen die onderweg waren en moesten tanken of dapper genoeg waren om het eten daar te proeven.

Een half blok voorbij het benzinstation stond de bungalow van zijn oma. Net als in de andere seniorenwoningen brandde er geen licht, maar één sterke lamp in het midden van het terrein wierp een zacht licht op de veranda van elk huis. De kleine, witte cottages stonden in een kring, zoals een groep wagens wel eens naast de weg stond. Zijn oma had vijftig jaar op het land

van de Kirklands gewoond, maar na de dood van haar man, Statens opa, had ze naar het stadje willen verhuizen. Ze was vroeger docent geweest en had gezegd dat ze behoefte had aan het gezelschap van haar vrienden in de senioren-gemeenschap, en niet alleen in het grote huis op de ranch wilde wonen.

Staten vloekte, zonder boosheid, toen hij terugdacht aan al haar instructies op de dag waarop ze naar het stadje was verhuisd: haar enige kleinzoon moest elke week langskomen om batterijen en lampen te vervangen en de televisie opnieuw te programmeren, omdat ze daar altijd een potje van maakte. Hij vond het geen probleem om bij haar langs te gaan. Op zijn vader na, die in Dallas woonde als hij niet in Washington was, was Granny Statens enige familielid.

Ongeveer vierhonderd meter voorbij de hoofdstraat van Crossroads scheen het licht van zijn truck op vier tieners die op de weg liepen tussen de katholieke kerk en het benzinstation. Drie jongens en een meisje. Vijftien of zestien, schatte Staten die daardoor even aan Randall dacht. Zijn zoon was toen hij verongelukte ongeveer even oud geweest en had net zo'n blauw-wit leren jasje gedragen als twee van deze jongens nu droegen.

Staten nam gas terug toen hij hen passeerde. 'Hebben jullie een lift nodig?' In de kerk brandde nog licht en op de parkeerplaats stonden een paar auto's. Het was zaterdagavond. Leden van het jeugdprogramma zouden waarschijnlijk in de kelder aan projecten werken.

Eén jongen zwaaide. Een lange latino, die volgens Staten de oudste zoon was van het hoofd van de *wranglers* – paardenverzorgers – op de ranch van de Collins. Staten herinnerde zich dat de jongen, net als een stuk of tien andere jongelui, vaak parttime op de ranch werkte. De jongen scheen een bijna even goede wrangler te zijn als zijn vader. De magie van het werken met

paarden was kennelijk overgegaan van vader op zoon, net als lichaamslengte. De jonge Reyes was misschien wel mager, maar door zijn werk in een veel betere conditie dan de jongens die *football* speelden. Zodra Lucas Reyes zijn highschooldiploma had behaald, kon hij zo aan de slag bij een van de grote ranches, waaronder Double K.

‘Nee, niet nodig, meneer Kirkland,’ zei Lucas beleefd. ‘We lopen alleen even naar het benzinestation voor een cola. Reid Collins’ broer haalt ons zo op.’

‘Daar is niets mis mee, meneer,’ zei een roodharige jongen in een leren jasje. Hij sprak snel en afgemeten, net zoals Statens eigen zoon had gepraat.

Met de zelfverzekerdheid van een jongen die probeert te bewijzen dat hij een man is, dacht Staten.

De gezichten van de beide jongens die een leren jasje droegen kon hij niet zien, maar het meisje keek hem aan en zei beleefd: ‘We hebben aan een project voor de bazaar gewerkt. Ik ben Lauren Brigman, meneer Kirkland,’ zei ze beleefd.

Staten knikte. Hij wist dat ze sheriff Brigmans dochter was, maar wat ze deed ging hem niets aan. ‘Goedenavond, Lauren. Leuk je weer te zien. Succes met het project.’

Hij reed hoofdschuddend door. Normaal zou hij nooit zijn gestopt. Dit was misschien het bekrompen Texas, maar die kinderen waren zijn probleem niet. Als hij die Lucas Reyes weer zag, zou hij zijn excuses aanbieden.

Staten vloekte. Als hij zo doorging, was hij al voor zijn vijftienvertigste een nieuwsgierige oude man, terwijl het nog niet eens zo lang geleden leek dat hij en Amalah na bijeenkomsten in de kerk naar het benzinestation liepen.

Verdomme, misschien had het feit dat Quinn hem had gevraagd haar te kussen hem meer ontregeld dan hij had gedacht.

Hij moest zijn kop erbij houden. Zij was gewoon een vriendin, een vrouw tot wie hij zich wendde als hij zich niet goed voelde. Meer niet. Dat wilden ze allebei.

Voordat hij vrijdagavond weer naar haar toe ging, moest hij een heleboel problemen op de ranch bij de kop pakken.

Dertig kilometer bij hem vandaan nestelde Quinn O'Grady zich in haar deken. Ze zat op de voorveranda en keek naar de donkere hemel. Ze wist dat Staten nog onderweg was naar huis. Altijd kwam hij bij haar als een woeste storm en altijd vertrok hij als een rustige zonsopgang.

Maar vanavond had ze hem verrast met haar vraag. Het voelde anders toen hij vanavond wegging. Om de een of andere reden had ze het gevoel dat hun relatie na vijf jaar was veranderd. Ze glimlachte omdat ze het leuk vond dat zij het initiatief had genomen.

Ze had een kus geëist en hij had geen moment gearzeld. Ze wist dat hij naar haar toe kwam als hij eenzaam was, maar voor haar was het altijd meer geweest. Op haar eigen rustige manier kon ze zich geen tijd herinneren dat ze ooit niet van hem had gehouden.

Toch was Staten Kirkland al vanaf de basisschool van haar beste vriendin geweest, en Quinn had zichzelf beloofd dat ze nooit zou proberen tussen hen te komen. Zelfs nu, zeven jaar na Amalahs dood, behoorde een deel van Staten nog altijd aan zijn vrouw – misschien niet zijn hart, dacht Quinn, maar meer zijn bereidheid zich open te stellen voor liefde. Hij had zich voorgenomen om nooit meer iemand dichtbij te laten komen. Hij had geen behoefte aan liefde in zijn leven, hij wilde alleen Amalah en zijn liefde voor haar overleven.

Amalah had mevrouw Kirkland willen zijn vanaf de dag waar-

op zij en Quinn op de Double K hadden paardgereden. Ze was weg geweest van het grote huis, de lunches en de comités. Ze wist hoe ze moest glimlachen voor de pers, ze wist hoe ze zich moest kleden en ze wist hoe ze de Kirkland-mannen moest aanpakken om te krijgen wat ze wilde. Amalah was de perfecte vrouw geweest voor een rijke rancher. Het enige wat Quinn ooit had gewild was Staten, toch had ze nooit, zelfs geen moment, gewenst dat Amalah dood was. Quinn hield haar liefde voor Staten verborgen in haar hart en ze had vanaf het begin geweten dat die liefde nooit wederzijds zou zijn.

Na de dood van haar beste vriendin ging Quinn nooit op bezoek bij Staten. Dat kon ze niet, dat zou niet eerlijk zijn geweest. Ze had hem geen enkele keer gebeld en ook nooit geprobeerd hem quasitoevallig tegen te komen in het stadje. Amalah was weliswaar dood, maar toch was Staten niet van haar. Quinn was niet het type vrouw dat in zijn wereld kon leven.

In de twee jaren na de dood van Amalah kwam Staten een enkele keer bij Quinn langs, maar alleen om te kijken hoe het met haar ging. Door haar verlegenheid bleven hun gesprekken kort.

Toen overleed Randall.

Ze had op de plaatselijke radiozender gehoord van het auto-ongeluk en gehuild om de jongen die ze zijn hele leven had gekend. Ze hilde om de jongen wiens leven abrupt was geëindigd en om de vader die, zoals ze wist, veel verdriet zou hebben, maar naar wie ze niet toe kon. Ze had niet geweten wat ze moest zeggen. Hij zou omringd zijn door andere mensen en Quinn was bang voor de meeste mensen.

Ze had bijna niet opengedaan toen iemand die avond op haar voordeur klopte. Toch deed ze dat en toen ze Staten zag, kapot van verdriet en vol verlangen naar een ander, kon ze hem niet wegsturen.

Ze had hem die nacht vastgehouden en gedacht dat hij haar alleen die ene keer nodig zou hebben. Morgen zou hij weer sterk zijn en dan zouden ze opnieuw alleen beleefd zijn tegen elkaar, maar die ene nacht kon ze hem helpen.

Staten was de volgende ochtend zonder iets te zeggen vertrokken. Ze had nooit verwacht dat hij terug zou komen, maar hij kwam wel terug. Deze sterke, harde man vroeg nooit iets van haar, maar accepteerde wat ze hem aanbood. Haar gezonde verstand zei haar dat dit niet zou voortduren. Hij had hen 'restjes' genoemd, alsof zij waren achtergelaten op een plank. Maar Staten was geen restje. Ooit zou hij niet langer lijden en zijn leven weer oppakken, en als het zover was zou hij de weg naar haar huis vergeten.

Gedurende deze vijf jaren koesterde Quinn alle herinneringen aan hem, zodat ze zichzelf warm kon houden als hij niet meer kwam. Ze had gewoon gekust willen worden – niet gepassioneerd of wellustig, maar teder.

Elke keer dat hij vertrok kon de laatste keer zijn. Ze wilde zich kunnen herinneren dat ze die laatste keer een afscheidskus had gekregen, al zouden ze op dat moment geen van beiden weten dát het de laatste keer was.